

i Behold til at forsyne Krigsreserven med, naar den bliver indkaldt. I Planen af 1842 er der givet et Slags Forhaabning om, at der skal blive truffet Forholdsregler, for at tilveiebringe dette, og forsaavidt er der en Grund til at see at træffe Foranstaltninger i saa enseende, men de Foranstaltninger, som den ærede Krigsminister har villet træffe, have ikke forekommet Rigsdagen at være de hensigtsmæssigste, idet de nemlig ikke forskaffe de fornødne og høist nødvendige Klædningsstykker til en saa stor Hær som den, Omstændighederne have vist os, at vi skulle være fattede paa at sætte paa Venene; og derimod paa lægge Landet at vedligeholde en Beholdning, hvis Udtømmelse vil medtage mange Aar, og som deels ved Forandring i Snit og Klædningsform og deels af andre Grunde kan medføre store Beføstninger for Landet. Thinget har derfor i sin tidligere Beslutning lagt for Dagen, at, dersom det skulde bevilge Penge til et saadant Formaal, saa maatte det see gjen nem en særskilt Lov, hvorved det hele Forhold blev ordnet paa en hensigtsmæssig Maade, idet Thinget, naar der forelaa et saadant Lovforslag, ledsaget af de behørigte Oplysninger, havde det i sin Magt at gjøre Modforsiklinger og Modforslag, som maaskee kunde føre til paa den hensigtsmæssige Maade at afhjælpe den tilstedeværende Trang. Disse Betragtninger have atter denne Gang gjort sig gjældende for Udvalget, og, som det vil sees af Betænkningen, er det derpaa Udvalget har støttet sit Raad til Thinget om ogsaa denne Gang at afflaae den forlangte Bevilling.

Der er ikke for Diebliffet vægtigere Grunde tilstede end forhen til at bevilge den forlangte Sum; der er ikke fremkommet nye Oplysninger, som kunde bringe Thinget til at tage en anden Beslutning nu, end den tog for adskillige Maanedere siden; der har desuden ligget tilstrækkelig lang Tid imellem til at forberede et Lovforslag angaaende denne Materie, og, saalænge Saadant ikke skeer, troer Udvalget, at der ikke er Anledning til at gaae ind paa Sagen.

Jungerslev: Jeg tilstaaer, at jeg ikke har noget aldeles klart Begreb om nærværende Sag, men jeg har opfattet den saaledes, at

den høitærede Krigsminister har erklæret — hvad der ogsaa fremgaaer af Motiverne — at der er en Beholdning af 120,000 Alen Klæde, men at der til det aarlige Forbrug medgaaer 110,000 Alen; der er altsaa kun i Behold 10,000 Alen. Fremdeles har han oplyst, at den aarlige Production ved Åserød, som jo er Krigsministerens Arbejdsværksted, er circa 100,000 Alen, altsaa i Regelen ikke over det aarlige Forbrug. Det forekommer mig altsaa klart, at, skulde Kongeriget nogensinde komme saavidt, at det skulde have mere Klæde, end der aarlig behøves til den sædvanlige Armees Beklædning, saa maatte det see ved en extra ordinær Bevilling. Jeg hørte jo nok, at den ærede Ordfører nylig sagde, at det dog vilde være meget for lidt for en Armee som den, man under forrige Krig saae det var nødvendigt at bringe paa Venene; men det forekommer mig aldeles ingen Grund at være til at stemme imod dette Forslag, thi det er dog bedre at have Noget i Behold, end Intet at have. Vi maatte dengang stille en betydelig Reserve paa Venene, og vi havde vist meget ondt ved at skaffe Beklædningen tilstede, uagtet det er vel bekjendt, at der var større Forraad af den Art, end man ibetmindste paa den Tid vilde erkjende. Det forekommer mig altsaa klart, at, hvis Thinget ved at nægte denne Tillægsbevilling, vil sætte Krigsministeren ud af Stand til at have nogensomhelst Beklædning tilstede til en Reserve, som det vel ikke er saa aldeles umuligt, at det snart kunde behøves at drage frem, da gjør Thinget sig skyldigt i en Handling, som efter min Mening maa paa drage det et ikke saa ganske ringe Ansvar.

Krigsministeren: Anledningen til at Krigsministeriet er fremkommet med dette Lovforslag til en Tillægsbevilling for Finantsaaret 1853—54 fremgaaer af de Motiver, hvoraf det er ledsaget. Det vil deraf erfares, at de ældre Beholdninger, som havde til Krigsreservens og Forstærkningens Beklædning, og som vare i Behold fra den forrige Krig, succesivt ere anvendte til Linieens Brug, fordi de ikke taalte at henligge længere uden at udsættes for Fordærvelse; Tolgen deraf er, at Reserven for Tiden er høist ufuldstændigt forsynet med Beklædningsgjenstande, da der kun